

«سیاست بهداشتی» مدنظر قرار گیرد که ضرورت آن برای دستیابی به یک هدف باارزش در حوزه سلامت عمومی، توسط نهاد های معتبر و مشروع سلامت عمومی تأیید شده باشد. چنانچه چنین اهدافی مانند دستیابی به ایمنی جمعی، محافظت از افراد آسیب پذیر یا حفظ ظرفیت و تاب آوری نظام سلامت، با روش های کمتر محدودکننده یا سیاست های معقول تر، مانند آموزش همگانی قابل دستیابی باشد، الزام به انجام واکسیناسیون از نظر اخلاقی قابل دفاع نخواهد بود. از آنجاکه الزام، به معنای تأثیر سیاست اتخاذ شده بر آزادی های فردی خواهد بود، فقط در شرایطی قابل دفاع است که به نحو مؤثری از خطر بیماری زایی و مرگ و میر ناشی از بیماری بکاهد یا فواید مربوط به سلامت افراد جامعه را به نحو مؤثری ارتقا بخشد. در صورتی که دستیابی به اهداف مهم سلامت عمومی بدون اجبار واکسیناسیون ممکن نباشد و در عین حال گروهی از افراد تمایلی به انجام واکسیناسیون نداشته باشند و این مخالفت آنان منجر به خطرات و آسیب های زیاد گردد، باید به این نگرانی توجه شده و دلایل آن ها شنیده شود؛ ولی چنانچه مخالفت یا عدم تمایل آنان همچنان پابرجا ماند و دیگران را در معرض خطر قرار دهد، می توان برای دستیابی به اهداف سلامت عمومی، اجبار به واکسیناسیون را ضروری دانست. در چنین شرایطی نیز لازم است تا نهاد سیاست گذار، تعامل مؤثری را برای توجیه و تبیین رویکرد خود با جامعه هدف برقرار نماید و علاوه بر این لازم است تا سیاست های اجبار به واکسیناسیون در بازه های زمانی مناسب مورد ارزیابی مجدد قرار گیرند.

ارائه شواهد علمی کافی در خصوص ایمنی واکسن

لازم است تا اطلاعات و شواهد علمی کافی در مورد ایمنی واکسنی که تزریق آن الزامی می گردد، در دسترس عموم قرار گیرد. چنانچه شواهد مربوط به ایمنی واکسن ناکافی باشند یا خطر ناشی از واکسیناسیون بیش از آسیب ناشی از عدم تزریق آن باشد، بدیهی است که الزام به واکسیناسیون از نظر اخلاقی قابل دفاع نخواهد بود؛ بنابراین لازم است تا سیاست گذاران به این نکته توجه نشان دهند، به ویژه زمانی که مانند شرایط پاندمی کووید ۱۹ واکسن ها برای استفاده اورژانس و به صورت مشروط تأیید شده باشد. در این شرایط لازم است تا آستانه ای از شواهد مربوط به ایمنی برای الزام به واکسیناسیون تعریف شود؛ چراکه در فقدان شواهد علمی کافی در خصوص ایمنی واکسن، تضمینی وجود ندارد که حتی واکسیناسیون اجباری اهداف سلامت عمومی را تأمین کند. به علاوه ممکن است افراد در معرض خطرات بالقوه ناشی از واکسن های غیرایمن قرار گیرند که از نظر اخلاقی غیر قابل دفاع می باشد. حتی اگر واکسن از ایمنی کافی برخوردار باشد، در هنگام اتخاذ سیاست واکسیناسیون اجباری باید توجه داشت که جریان هرگونه آسیب ناشی از واکسن، باید به عنوان مسئولیت سیاست گذار تلقی شده و برای آن برنامه ریزی شود.

ارائه شواهد علمی کافی در خصوص اثربخشی واکسن

لازم است تا شواهد کافی در خصوص اثربخشی واکسن در جمعیتی که واکسیناسیون برای آن ها الزامی می شود، موجود و در دسترس باشد و علاوه بر این، شواهد باید نشان دهند که الزام به واکسیناسیون در یک گروه خاص، عموم جامعه را به اهداف سلامتی مدنظر سیاست گذار می رساند. برای مثال اگر دریافت واکسن برای قطع زنجیره انتقال بیماری به دیگران الزامی می شود، باید شواهد کافی از اثربخشی واکسن برای جلوگیری از انتقال بیماری وجود داشته باشد. در مقابل اگر هدف از اجبار به واکسیناسیون کاهش بروز موارد شدید بیماری، کاستن از موارد بستری و فشار بر سیستم سلامت است، شواهد علمی باید از اثربخشی واکسن در این خصوص حمایت کنند. در این مورد نیز لازم است تا سیاست گذار حد آستانه شواهد لازم برای تضمین اثربخشی را پیش از الزام به انجام واکسیناسیون مشخص کرده باشد.

کفایت دسترسی به واکسن

بدیهی است که پیش از آن که اجبار به واکسیناسیون به عنوان یک سیاست مدنظر قرار گیرد، لازم است تا سیاست گذار از تأمین و توزیع کافی واکسن اطمینان داشته باشد. عدم